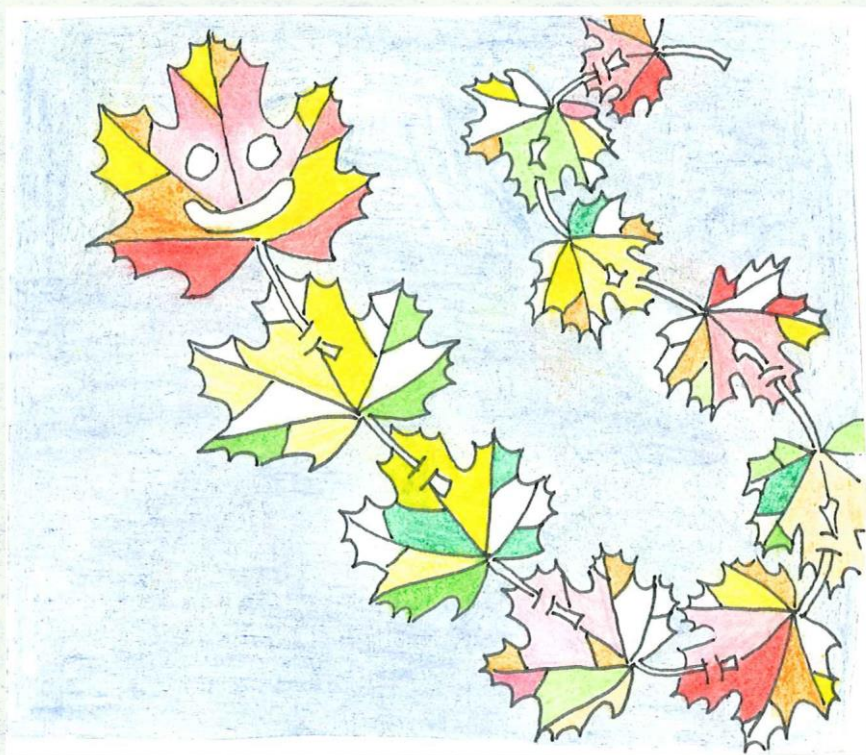

Dráček Listáček

a jeho

neobyčejné dobrodružství

Pro všechny kluky a holky,
kteří mají rádi dobrodružství

Veronika Langerová

Dráček Listáček a jeho neobyčejné dobrodružství

**Pro všechny kluky a holky, kteří mají
rádi dobrodružství**

Pár slov autorky dětem:

Myslím, že každá správná pohádka by měla začínat slovy: Za devatero horami a devatero řekami anebo alespoň: Bylo, nebylo. Kdyby takhle nezačínala, tak by to zkrátka nebyla pohádka, ale docela obyčejný příběh, kterých bylo napsáno víc, než si dokážete vůbec představit. Ale abyste si to dokázali alespoň trochu, trošku, trošičku představit, tak se podívejte na svoje ruce. Každá z nich má právě pět prstů, a když je sečteme, tak zjistíme, že je jich je dohromady deset, ale příběhů lidé napsali tolik, že i kdybyste si přivedli na pomoc maminku s tatínkem a sečetli byste všechny vaše prsty, tak by to nestačilo.

Příběh, který vám chci dnes vyprávět, není obyčejný, ale neobyčejný, ostatně jako všechny pohádky, které kdy kdo vymyslel a napsal. Těmto lidem se říká spisovatelé. Tím nejlepším spisovatelem je sama pohádka, to je bytost stejně jako princezna, kašpárek, rytíř, drak nebo černokněžník, zkrátka postavy z pohádek. Pohádka je

však královna všech pohádek. To ona je vymýšlí a dělá tak radost desítkám, stovkám a tisícům dětí, jako jste vy.

Řekla bych vám, jak vypadá, ale pohádku nikdy nikdo neviděl. Povídá se, že má vlasy ve všech barvách duhy, korunu ve tvaru slunce, ruce jako motýlí křídla a hlas, ten je prý tak líbezný, že připomíná zpěv ptáků, tak krásná prý je.

Pohádka píše pohádky, to dá rozum, ale spisovatelé nepíší jen pohádky pro děti, ale všechno možné pro dospělé, příběhy, které dokážou maminky rozplakat a tatínky rozesmát a spoustu dalších, ale na to máte ještě dost času. Navíc, jen tak mezi námi, ty nejkrásnější příběhy jsou stejně ty pohádkové, které končí slovy: A žili šťastně až do smrti. Ty mám vůbec ze všeho nejraději. Většinou se takové pohádky odehrávají daleko a dávno a my si můžeme jen představovat, jak vypadali všichni ti, jejichž jména vidíme mezi řádky, ale příběh, o kterém vypráví tahle knížka, se klidně mohl stát před rokem, měsícem, týdnem a zrovna tak se mohl stát dnes a já vám můžu prozradit, že se nestal tak dávno, abych vám musela popsat všechny postavy, které v příběhu vystupují. Stačí, když se podíváte kolem sebe a budete věřit, že je to kousek příběhu, který máte před očima, protože všechno, co je kolem vás, je i v příběhu Mikuláše a Andělky, dvou dětí, které si stejně jako vy rády hrají.

Ale protože se má každá pohádka vyprávět od začátku a nám stále něco chybí, a to klíč, kterými se odemykají všechny pohádky, musíme to napravit touhle větou, která je zároveň kouzlem, které dělá pohádku pohádkou: Byla, nebyla jedna pohádka a ta se trápila, protože nemohla vymyslet žádný příběh, který by se dětem líbil. Čas od času se to stane, že člověka nic nenapadá, ale pohádce se něco takového ještě nestalo. Jak to, že mě nic nenapadá, podívala na nebe nad hlavou, které bylo úplně bílé. To z něho asi vítr odfoukl všechnu barvu. Pomyslila si a v tu chvíli ji napadl tenhle příběh.